

første Øje kostede 12 Aars Strafarbejde, og saa var der ikke videre Brug for de 27 Slag med Rottingen, som vistnok vilde være glemte, naar de 12 Aar vare ude. Til det ærede Medlem for Fredensborg vil jeg sige, at den Voldtægtsmand, han omtalte, vilde faa en minimal Straf af 4 Aar. Fire Aars Strafarbejde er det mindste, han kan faa for Voldtægt imod uberygtet Kvinde; og under skærpene Omstændigheder kan han straffes paa Livet — og Dødsstraffen fuldbyrdes offentlig og med Økse, som der staar i Straffeloven. Der er altsaa sørget for den Slags Ting. Er det derimod en berygtet Kvinde, som bliver voldtagen, er den mindste Straf 2 Aars Strafarbejde. Atter her synes der ikke at være nogen Brug for Prygl. Thi vi kunne dog sige os selv, at naar en Mand har siddet mindst 4 Aar i en Strafanstalt, saa er det Minde, han bevarer, naar han kommer ud af Strafanstalten, dog ikke kun den ene Ting, at han den første eller anden Dag, da han sad der inde, fik 27 Slag med en Kæp ned ad Ryggen; det er virkelig en saa ringe Begivenhed for ham, at lige som han ikke bærer Sporerne deraf paa sin Bag, saaledes bærer han heller ikke Sporene i sit Minde. Det er en Bagatel, en ren og skær Bagatel, i Sammenligning med alle de andre Onder, vedkommende straffede Person er undergaaet.

Jeg har før haft Lejlighed til at sige: Kunne vi gennem disse Afskrækkelsesmidler afskrække Folk, faa dem til at lade være at begaa Forbrydelser, nu vel, saa lad os tage det alvorligt, saa lad os forhandle om det. Men det, dette Lovforslag foreslaar, er Bagateller, det er ikke Juks — det er jo slaaet fast, at det er det ikke —, men det er alligevel ikke hensigtsmæssigt med de 27 Slag, det er slet intet. De af mig omtalte Lemlæstelser paa Haand og Fod og Radbrækning og Brændemærke og 27 Slag rundt omkring paa alle Byens Torve ere meget mere virksomme. Og den enevældige Konge, som tidligere ikke kunde tage fejl — han kunde absolut ikke tage fejl — siger, hver Gang han skærper Straffen: det forrige hjalp ikke, indtil han endelig vender om og siger: For Samfundets Sikkerheds Skyld, lad os spærre disse Mennesker inde og pine dem ganske langsomt, saa er dog Samfundet fri for dem saa længe. Naar vi forhaabentlig om nogle faa Dage staa og skulle forhandle dette Lovforslag ved 2den Behandling, stilles der af Lovforslagets Modstandere Ændringsforslag op, som vise, at Prygl er for lempeligt, mens det, vi ville gøre ved Voldsmændene

og disse Uterlighedsforbrydere, er, at sikre Samfundet, sikre de svage samtidig med, at vi give nogen Mulighed for at bringe Individerne paa ret Køl igen.

Se, det var de to ærede Medlemmer her fra Tingets Midte, der have meldt sig som Tilhængere eller som i hvert Fald ikke Modstandere af Lovforslaget og af Indførelse af Pryglestraf. Saa er der et andet æret Medlem, nemlig den højtærede Justitsminister. At han er en Tilhænger af Pryglestraffen, vide vi, det var Folketingsmanden for Køge ogsaa i 1897, og der finder den bedste Overensstemmelse Sted mellem Justitsministeren og den ærede Folketingsmand for Køge, og det regner jeg dem begge to til Ros, at de kæmpe for, hvad de anse for det rette. At de ikke her skulle vinde frem med deres Anskuelse, er mit faste og inderlige Haab, og det har jeg en god Tro til. Men det var i og for sig ikke noget nyt, at Justitsministeren er en Tilhænger af Pryglestraffens Indførelse, derimod vil jeg indrømme, at jeg er bleven noget skuffet ved at høre, at den højtærede Justitsminister ikke havde bedre Argumenter at føre i Marken som Grunde for, at vi skulde skride til Indførelse af disse Legemsstraffe.

Ministeren anførte ganske rigtigt, at Straffeloven er et, men Dommernes Udøvelse af den er noget andet. Ja, Teorien er et, og det grønne livskraftige Liv er noget andet, men det er Livet, der udformer sig, medens det trykte Ord staar fast paa Papiret, og det er Livet, vi skulle lytte til for at se, hvilke Veje Udviklingen gaar og skal gaa, og Udviklingen gaar efter Justitsministerens Ord derhen, at Dommerne undlade at idømme Prygl i de Tilfælde, hvor de nu ere i Stand til det efter den nugældende Straffelov, nemlig paa Børn og unge Mennesker i Alderen fra 10 til 18 Aar. Det er rigtigt, men det viser tillige, at Dommerne ikke have nogen Tro paa Pryglestraffen, og de Kriminaldommere, der sidde rundt omkring i Landet og have med de Folk at gøre, ere vel nok dem, der skulde have nogen Forstand derpaa. Her i København have vi jo Kriminaldommere, der som Dommere i et bestemt Kriminalkammer udelukkende give sig af med Børneforbrydelser og Forbrydelser af unge Mennesker. Naar disse Dommere efter deres rige Erfaringer sige som saa: Vi have lagt Mærke til, at denne Straf aldeles ikke hjælper, idet vi ikke efter nogen som helst anden Straf have saa mange Tilbagefald som efter Pryglestraffen, saa idømme vi den slet ikke, saa